

A zápor eláll és újrakezdi

1

*Tavaszi zápor
mondatát
írta egykor
a világ.*

2

*Hány befirkált
lap van már,
hány kihúzgált
ősz, tél, nyár!*

*Hány izzó pont,
hány vessző,
hány áthúzott
esztendő!*

*Harminc? Negyven?
Délelőtt
árnyak, délben
már esők.*

*Írtak egyre
új meg új
szavakat le
s ki vadul.*

3

*Hogy locsogott
a hangos,
a csupa pont
kis locs-pocs!*

*Egy mondatért
századszor
is visszatért
a zápor!*

4

*Gazt, salakot
elmosó
zápor dadog,
tisztá szó.*

5

*Csak egy verssor
zápora,
szívig paskol,
nincs pora.*

6

*Egy tiszta sor
kéne már,
a szenny alól
bújni már!*

A versfaragó háza

Gácsi Mihálynak

*Egy-egy zegzugos
képe az ácskapocs,
fortély, ügyeskedés
a deszka és a lécz,*

*a rím cserepezi.
Fülelj csak, a végső
milyen csendülésű:
most fog elhangzani.*

u. 46.

*Lakunk! Lakás! Szoba. Konyha.
Mint valami kirándulás,
hegyre-völgybe száll a lakás,
ég és patak színe, hangja,*

*kékség, csörgés, egy-egy nagy fa
zúgása, mély lombsusogás
szerteséjjel, bármerre jársz:
üvegárnyék, új kulcs, dunyha.*

*Ez az egész olyan, mintha
mentünk, mentünk, mentünk volna,
egyszer aztán eltévedtünk,*

*mintha egyszer elvettük
volna, aztán megérkeztünk
cafatosan, szétrongyolva.*

P É N T E K I M R E

Édenkereső

*Ó, azok a koszos utcasarkok;
csikkek ugrálnak, nikkkelbolhák,
neonreklámok szavatolják,
zsebed üres, markod hiába tartod.*

*A lézengők közt feltűnik arcod;
plakátfal rendez elmetornát,
megtorpannak az autócsordák:
nedves fény terít alájuk almot.*

*Merengsz egy albérlet hirdetésen,
melyről te, az ágrólszakadt sem
hiszed, hogy elveszített éden.*

*A sárga fal ásító undorát,
mint rossz szagú szobát nyitja rád;
vakablak bámul: kiapadt szem.*